

зидове. Нѣкога, преди петъ столѣтия, тука е имало една вехта черковка, съ опушени икони и стройна висока камбанария. Тежка чугунена камбана е бучала надъ Царевецъ, а доле въ черковката се е чувалъ шепота на последния български патриархъ. Когато османскитѣ турци, поведени отъ Челеби Сюлеймана, заградили Търново, великиятъ старецъ Евтимий разбралъ, че на българското царство е дошелъ краятъ. Дълго мислилъ каква надежда да остави на поколѣнията и найсетне решилъ Една вечеръ той слѣзълъ въ Асенова

махала, кждето сега сж кожата-ритѣ. Презъ времето на Евтимия тамъ сж живѣли ковачитѣ на старинни оржия и лѣяритѣ на черковни камбани. Евтимий влѣзълъ въ лѣярищата на най-сржчния майсторъ и му поржчалъ да излѣе една камбана, съ гласъ на млада жена,

която пѣе по жътва и да влѣе душа въ разтопения металъ.

— Коя душа? — попиталъ майсторътъ.

— Душата на българската история.

Майсторътъ разбралъ. Щомъ разтопилъ въ единъ огроменъ казанъ метала за камбаната, той отишелъ при патриарха.

Евтимий измъкналъ изъ подъ възглавницата си една ржкописна книга съ листове отъ кожа. Въ нея мждриятъ старецъ билъ разказалъ цѣлата история на българитѣ. Той цѣлуналъ книгата и я подалъ на лѣяра. Лѣярътъ слѣзълъ въ работилница-

та си и пуствалъ историята на Евтимия въ казана съ разтопения металъ. Книгата изгорѣла, ала нейната душа останала навѣки включена въ новата камбана. За пръвъ пжтъ камбаната забучала презъ оная страховита нощъ, когато ордитѣ на Челеби Сюлеймана на-